

[Landbrugsministeren.]

amt. Projektets samlede interesserede areal er opgjort til 424 ha, hvoraf 114 ha er søterritorieområde, som efter udtørringen vil blive overladt til statens jordlovsudvalg.

De interesserede lodsejere har selv foranlediget udarbejdet projektet, som man modtog i landvindingsudvalget i 1956 med oplysning om, at det var tiltrådt af ejerne af 91 pct. af randarealerne. Projektet omfattede inddæmning og udtørring af det nævnte søterritorieområde, idet dette er den eneste økonomisk forsvarlige løsning af afvædningsproblemerne for ca. 150 ha privatejede engarealer, hvis sikre produktion er af stor betydning for driften af de pågældende sandjordsejendomme.

Af disse grunde og under henvisning til, at det areal, som agtes inddiget og udtørret, kun udgør mindre end 2 pct. af Nissum Fjord og derfor ikke kan anses for ødelæggende for faunaen, har jeg godkendt projektets udførelse med finansiering efter landvindingsloven og fastholdt denne beslutning efter en fornyet henstilling fra naturfredningsrådet om at ændre landvindingsprojektet.

Jeg kan tilføje, at en fredning af såvel de pågældende randarealer som søterritoriearealet for tiden behandles af fredningsnævnet for Ringkøbing amtsråds-kreds.

Med hensyn til fremtidige investeringer i landvindingsarbejder, der berører områder af naturmæssig eller rekreativmæssig betydning, vil jeg vente med at tage stilling, indtil landbokommissionen i løbet af kort tid afgiver betænkning om disse spørgsmål.

Af *Adolph Sørensen* til justitsministeren (21. september 1965):

„Finder ministeren fortsat, at der ikke er anledning til eller behov for en kraftigt skærpet straf- og domspraksis her i landet over for biltyve, motorbøller, volds-mænd, mordere og andre, som groft forbryder sig mod lov og ret?“

Justitsminister *K. Axel Nielsens* svar (28. september 1965):

I mit svar til det ærede medlem vil jeg gerne først anlægge et par mere principielle betragtninger.

Vor straffelovgivning bygger på det almindeligt anerkendte system, hvorefter loven alene beskriver, hvad der er strafbart, fastsætter en strafferamme for hver forbrydelse og — i straffelovens almindelige del — angiver visse retningslinjer for strafudmålingen inden for strafferammerne. I øvrigt har lovgivningsmagten bemyndiget domstolene til selvstændigt at udmåle straffen i de enkelte sager ud fra generelle hensyn, herunder hensynet til opretholdelse af den almindelige lovlydighed i samfundet, og under hensyntagen til sagernes konkrete omstændigheder. Ønsker man på det politiske plan at påvirke denne strafudmåling, må det ske ved lovændring. At et lands justitsminister ikke gennem generelle eller konkrete påbud kan eller bør dirigere domstolens udmåling, er en selvfølge i en retsstat.

Min anden principielle betragtning vedrører spørgsmålets baggrund. Jeg går ud fra, at spørgsmålet har sammenhæng med særlige begivenheder inden for den seneste tid, ikke mindst den frygtelige forbrydelse, der kostede 4 politimænd livet. Det er imidlertid vigtigt at fastholde, at principielle ændringer af vor almindelige kriminalpolitik ikke bør bestemmes af begivenheder, som vi tør håbe er af helt enkeltstående karakter, men fastlægges på grundlag af bredere vurderinger af kriminalitetens udvikling og omfang.

I fortsættelse heraf vil jeg gerne stille og søge at besvare dette spørgsmål: sker der i disse år — f. eks. på nogle af de områder, det ærede medlem nævner — en betydelig kriminalitetsstigning, som med vægt taler for en radikal forhøjelse af vort strafniveau? Spørgsmålet må efter min mening besvares benægtende.

Uanset befolkningstilvæksten har antallet af voldsforbrydelser, d. v. s. overtrædelser af straffelovens §§ 244-246, der er anmeldt eller i øvrigt kommet til politiets kundskab, været nogenlunde konstant i 4 års perioden 1960-1963 med det højeste tal i 1960 og det laveste i 1962. I 1964 skete en stigning på omkring 10 pct., men tal for København for 1. halvdel af 1965 viser, at stigningen her ikke er fortsat.

Heller ikke med hensyn til forsætlige drab er der tale om nogen almindelig stigning. I 1963 var der vel usædvanlig mange drab — 33 — men i 1964 faldt tallet til 18,